

HOGARTH. ILLUSTRATIE VOOR ANALYSIS OF BEAUTY.

groteske barheid uitingen van een oer-kracht, die uit volkskracht alleen voort kan komen. De talloze emblematische vondsten in de details en accessoires doen in vernuft en expressief vermogen niet onder voor groteske uitingen der gothische beeldhouwkunst. Zie het superbe aapje met de muts en de boa op de He prent van „A Harlot's Progress”, het van ratten en muizen bevallende wijf in „Credulity” enz. Zie vooral die wonderlijke voorstelling, die een aparte bespreking waard is, en die hij „Taste in High Life” noemde. Hier is het grillig-geaffecteerd gedoe der precieuzen op waarlijk grandiose wijze gechoorgeerd, hier is het tot perversiteit toe behaagzieke manierisme met een fellen spot op den hak genomen, het „dix-huitième” en al zijn looze en vooze elegance in eens vereeuwigd en gewogen.

Reeds in den beginne van deze Hogarth-bespreking wees ik er op, hoe hij, door het scheppen van zijn maatschappelijk en algemeen hekelend genre, der schandaalkroniek als eenigen stoffeverancier der caricatuur den bons gaf; het spreekt van zelf dat de scheiding niet dadelijk volkomen kon zijn. Dat zeer vele van de personages op zijn prenten portretten zijn van tijdgenooten en daardoor al of niet opzettelijk, persoonlijke aanvallen werden, is bij het militant karakter van den meester en bij zijn neiging om óverduidelijk te zijn, te verklaren. Het is ook geheel en al in den geest van den tijd. Maar Hogarth schroomde niet, waar hij lust had, zich in den vinnigen en weinig delicten strijd van meeningen en om invloeden te werpen, die om hem woedde. Een bête-noire van hem was het Manusje van alles, William